



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobkyně: **Bc. K. K.**
bytem X
zastoupená advokátem JUDr. Ing. Radanem Tesařem
sídlem Chodská 1366/9, 120 00 Praha

proti
žalovanému: **Generální finanční ředitelství**
sídlem Lazarská 7, 117 22 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2020, č. j. 27410/20/7100-30121-013876,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. O povinnosti žalobkyně nahradit náklady řízení České republice bude rozhodnuto samostatným usnesením.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Finanční úřad pro Středočeský kraj platebním výměrem ze dne 9. 5. 2017, č. j. 2695461/17/2120-70462-201958, vyměřil žalobkyni darovací daň ve výši 6 498 000 Kč z daru ve výši celkem 50 000 000 Kč poskytnutého po částech ve dnech 27. 10. 2011 a 15. 11. 2011 žalobkyni Mgr. D. K. Odvolací finanční ředitelství následně rozhodnutím ze dne 15. 5. 2018, č. j. 21292/18/5100-31461-702147 (dále jen „původní rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství“), podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) zamítl odvolání žalobkyně podané proti uvedenému platebnímu výměru a platební výměr potvrdil.
2. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 3. 5. 2019, č. j. 43576/19/7100-30121-013876, nařídil přezkoumání původního rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství, a to z důvodu zjištěného procesního pochybení spočívajícího v neseznámení žalobkyně s nově zjištěnými skutečnostmi a důkazy v odvolacím řízení před vydáním rozhodnutí. Po provedeném přezkumném řízení Odvolací finanční ředitelství vydalo rozhodnutí ze dne 6. 11. 2019, č. j. 44946/19/5100-31461-709097, kterým přezkumné řízení zastavilo. Žalovaný následně na základě odvolání žalobkyně rozhodnutím ze dne 17. 7. 2020, č. j. 27410/20/7100-30121-013876 (dále jen „napadené rozhodnutí“) toto rozhodnutí změnil tak, že výrok o zastavení řízení nahradil výrokem o změně některých odstavců v odůvodnění původního rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství s tím, že jeho výrok zůstává beze změny.

II. Stanoviska účastníků řízení

3. Žalobkyně se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci Odvolacímu finančnímu ředitelství k dalšímu řízení. Namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Rozsah přezkumného řízení je třeba chápat v materiálním slova smyslu. Aby bylo žalobkyni zachováno právo na seznámení se se zjištěnými skutečnostmi a důkazy a právo vyjádřit se k nim, musí přezkumné řízení simulovat stav, jaký by tu byl, pakliže by Odvolací finanční ředitelství nepostupovalo nezákonně. V totožné věci se žalovaný vyjadřoval k námitkám směřujícím ke společné domácnosti či k návrhu důkazů. Není důvod pro odlišný postup. Žalovaný se nevyjádřil k tomu, že Mgr. K. dala žalobkyni a Ing. P. k dispozici svoji platební kartu, a to za účelem mimo jiné hrazení osobních potřeb a nákladů žalobkyně. Žalovaný nesdělil žalobkyni řádné důvody, pro které by neměl být proveden výslech Ing. P. Byla porušena zásada bezprostřednosti dokazování, neboť výslech paní K. nebyl nikdy proveden. Žalovaný pominul odvolací námitky a jeho hodnocení věrohodnosti Mgr. K. je nezákonné pro nedostatek důvodů. Nevyjádřil se ani k námitce, že přispívání na úhrady potřeb společné domácnosti jejími členy může mít rozdílnou výši. Pominul i námitku, že mělo být nejprve postaveno najisto, zda se v dané věci jednalo o dar či půjčku. Pominul i námitku nezákonnosti z důvodu, že k doměření daně došlo bez zahájení kontrolního postupu. Předložené a navržené důkazy prokazují, že žalobkyně tvořila s Mgr. K. společnou domácnost. Šest svědků to potvrdilo, pouze Mgr. K. zpochybnila. Lze oprávněně uvažovat o jejím úmyslu poškodit žalobkyni. Žalovaný upřednostnil jeden důkaz, aniž by to řádně odůvodnil. Již z důvodu, že Mgr. K. podala proti žalobkyni žalobu, měl mít správce daně pochybnosti o věrohodnosti její výpovědi. Fakt, že Mgr. K. na společnou domácnost hradila v porovnání s ostatními více, neznamená, že by tím byl vyloučen vznik společné domácnosti. Svědci potvrdili i spotřební ráz společné domácnosti. Mgr. K. měla dokonce přání, aby poručníkem jejích dětí byla právě žalobkyně. Svědci potvrdili existenci společné kasy. Mgr. K. dala žalobkyni a Ing. P. k dispozici platební kartu. V širším slova smyslu tak skutečně přispívala na

výživu žalobkyně. Žalovaný hodnotí důkazy izolovaně, nikoliv ve vzájemné souvislosti. V daňovém řízení nebylo postaveno najisto, zda poskytnutí finančních prostředků Mgr. K. žalobkyni bylo skutečně darem a zda zde vůbec je předmět daně. Hodnocení důkazů před jeho provedením je v rozporu se zásadou volného hodnocení důkazů. Také Krajský soud v Praze dospěl k závěru, že výslech svědků J., K. a K. měl by v dané věci proveden.

4. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že žalobkyni byla dána možnost vyjádřit se ke zjištěným skutečnostem a důkazům. Další výsledky svědků nemohly mít žádný vliv na zpochybnění závěrů Odvolacího finančního ředitelství. Žalobkyně neprokázala skutečnosti týkající se společné domácnosti mezi ní a Mgr. K. v období nejméně 1 roku před darem. Námitky žalobkyně žalovaný vypořádal a neprovedení výsledku Ing. P. odůvodnil. Výslech Mgr. K. byl proveden a ta potvrdila, že se žalobkyní společnou domácnost netvořila. Správce daně měl dostatečné důkazy, aby mohl stanovit daň dokazováním. Přestože nebyl podán tiskopis daňového přiznání, lze reakci žalobkyně chápat jako podání daňového přiznání v materiálním pojetí, proto nelze aplikovat institut vymezený v § 89 daňového řádu. Sama žalobkyně uvedla, že šlo o dar. Mgr. K. jako jediná vystupovala jako protistrana ve vztahu k poskytovatelům energií a vody. Ve svědeckých výpovědích nezaznělo, jakým způsobem spolu žalobkyně a Mgr. K. společně uhrazovaly náklady na své potřeby. Dárce byl zároveň v pozici ručitele, proto nebylo výjimkou, že dárce projevili zájem o sdělení, zda byla daň uhrazena. Výpovědi svědků prokazují pouze společné zájmy a bližší mezilidské vztahy zúčastněných osob. Důkazy k prokázání tvrzení, že jí byla dána Mgr. K. k dispozici platební karta, žalobkyně nepředložila. Opětovný výslech svědkyně J. nemohl přinést nové skutečnosti. Výslech by navíc nevedl k relevantním informacím, neboť by informace mohly nést nádech příkoří. Závěrem žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
5. Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Nad rámec žaloby pak zástupkyně žalobkyně uplatnila námitku uplynutí desetileté prekluzivní lhůty pro stanovení daně.
6. Po ústním jednání a jeho odročení pouze za účelem vyhlášení rozsudku žalobkyně soudu zaslala další podání, v němž převážně hodnotila provedené výsledky svědků.

III. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
8. Při rozhodování soud nepřihlížel k obsahu podání žalobkyně ze dne 19. 4. 2022, neboť bylo učiněno po konečných návrzích učiněných při jednání dne 13. 4. 2022. Veškerá vyjádření k provedeným důkazům, jakož i návrhy na provedení dalšího dokazování měly být učiněny při tomto jednání, neboť po přednesení konečných návrhů bylo již jednání odročeno pouze a jen za účelem vyhlášení rozsudku. Žalobkyně měla reálný prostor pro hodnocení důkazů v rámci ústního jednání a tohoto prostoru také její zástupkyně využila.
9. Před tím, než soud přistoupí k vypořádání jednotlivých žalobních bodů, považuje za potřebné přiblížit charakter napadeného rozhodnutí. S ním je totiž fakticky spojen také rozsah soudního přezkumu. Napadeným rozhodnutím bylo přezkoumáváno rozhodnutí

o zastavení přezkumného řízení. Pro takové rozhodnutí je přitom charakteristické, že správce daně je při jeho vydávání vázán důvody, pro které bylo přezkoumání rozhodnutí nařízeno (§ 123 odst. 3 daňového řádu). Ve zbytku tedy není oprávněn z tohoto vymezeného rozsahu jakkoliv vybočit, ať už ve prospěch či v neprospěch daňového subjektu, a musí převzít výsledky původního řízení tak, jak byly vyjádřeny v přezkoumávaném rozhodnutí. Obecně proto nelze v žalobě proti takovému rozhodnutí namítat nezákonnost spočívající v úkonech či závěrech, které správce daně musel akceptovat na základě § 123 odst. 3 daňového řádu. Tento druh nezákonnosti měl daňový subjekt namítat ve vztahu k původnímu meritornímu rozhodnutí, proti němuž mohl brojit žalobou ve správním soudnictví. Jestliže tak neučinil, lze po něm obecně s ohledem na zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* spravedlivě žádat, aby nesl negativní důsledky spojené s tím, že svá práva před soudem řádně nehájil. Soudní přezkum rozhodnutí vydaného v rámci přezkumného řízení je tedy zásadně omezen na otázky nově řešené v přezkumném řízení, tj. otázky týkající se nově provedených procesních úkonů, důkazů či úvah, a závěry, které na jejich základě doznaly změn.

10. Zároveň je však nutno vzít v úvahu, že přezkumné řízení může být ukončeno toliko rozhodnutím o zrušení nebo změně původního rozhodnutí, anebo zastavením přezkumného řízení. Přezkumný orgán tedy nemůže přezkoumávané rozhodnutí zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení. Tato skutečnost nebude způsobovat problémy například v situaci, kdy je přezkumné řízení nařízeno z důvodu nesprávného právního hodnocení. V takovém případě zkrátka přezkumný orgán původní právní hodnocení změní (a rozhodnutí tudíž zruší nebo změní), anebo na něm nakonec setrvá a přezkumné řízení zastaví. Problematictější je však situace v případě procesních vad původního řízení. Ty totiž mohou mít často za následek omezení daňového subjektu v možnosti uplatňovat jeho práva. V situaci, kdy přezkumný orgán setrvá na závěru, že řízení bylo stíženo procesní vadou, není to bez dalšího důvodem pro zrušení nebo změnu původního rozhodnutí. Procesní vada totiž nutně neznamená, že by výsledek původního řízení měl být jiný. Na druhou stranu není dán automaticky důvod pro zastavení řízení, neboť jsou nadále dány důvody pro zahájení přezkumného řízení – rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem. Jediné možné řešení, které odpovídá zákonné úpravě, je napravení procesního pochybení v přezkumném řízení a následné nové posouzení, zda je dán i v nové situaci důvod pro zrušení či změnu rozhodnutí. V opačném případě musí přezkumný orgán řízení zastavit. Takto postupovalo Odvolací finanční ředitelství také v nyní projednávané věci. Fakticky shodný výsledek přitom představuje změna přezkoumávaného rozhodnutí pouze v rámci jeho odůvodnění, tj. bez změny jeho výroku, k čemuž následně přistoupil žalovaný v napadeném rozhodnutí.
11. Pokud se jedná o rozsah přezkumného řízení v případě, že je zahájeno pro podstatnou vadu původního řízení, souhlasí soud se žalobkyní v tom, že rozsah přezkumného řízení je třeba chápat v materiálním slova smyslu. Za předmět přezkumného řízení nelze považovat pouze a jen samotnou procesní vadu, nýbrž také ty otázky týkající se věci samé, ve vztahu k nimž nemohl daňový subjekt v důsledku procesní vady plně uplatnit veškeré argumenty, důkazy nebo jiná zásadní procesní oprávnění. Pokud je tedy přezkumné řízení nařízeno pro podstatnou procesní vadu, která mohla mít vliv na zákonnost předchozího rozhodnutí, nepostačuje tuto vadu v přezkumném řízení formálně napravit, aniž by bylo daňovému subjektu umožněno materiálně realizovat svá práva, na nichž byl původním procesním pochybením zkrácen. Směřuje-li pak žaloba proti tomu, že přezkumné řízení bylo zastaveno z důvodu, že procesní vada byla napravena, může

daňový subjekt účinně namítat jak to, že vada nebyla napravena formálně, tak to, že nebyla napravena materiálně. Může tedy mimo jiné namítat to, že správní orgán sice vadu formálně napravil, reálně však žalobce svá práva uplatnit nemohl. Do tohoto okruhu spadají také nyní uplatňované námitky žalobkyně, že žalovaný jí sice umožnil předložit vyjádření a návrhy na důkazy, ty však posléze dostatečně nereflekoval a v důsledku toho nesprávně posoudil věc samu.

12. V projednávané věci bylo přezkumné řízení nařízeno z důvodu, že Odvolací finanční ředitelství v původním řízení v rozporu s § 115 odst. 2 daňového řádu žalobkyni neseznámilo před vydáním rozhodnutí s nově provedenými důkazy a nově zjištěnými skutečnostmi a podklady. Konkrétně šlo o provedené svědecké výpovědi k otázce, zda žalobkyně žila s Mgr. D. K. v období před poskytnutím předmětných finančních prostředků ve společné domácnosti. Toto procesní pochybení bylo v průběhu přezkumného řízení formálně napraveno tím, že Odvolací finanční ředitelství písemnostmi ze dne 2. 7. 2019, č. j. 27406/19/5100-31461-709097, a ze dne 5. 9. 2019, č. j. 36855/19/5100-31461-709097, seznámilo žalobkyni s novými podklady a jejich hodnocením a poskytlo žalobkyni právo vyjádřit se k nim. Žalobkyně poté využila svého práva a k věci se vyjádřila a navrhla provedení dalšího dokazování. Odvolací finanční ředitelství následně setrvalo na původním závěru správce daně, a právě proto přistoupil k zastavení řízení. Napadené rozhodnutí pak sice změnilo toto rozhodnutí tak, že místo zastavení řízení provedlo změnu odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, nicméně fakticky se výsledek přezkumného řízení rovnal zastavení přezkumného řízení, neboť výrok přezkoumávaného rozhodnutí zůstal beze změny.
13. Předně soud poznamenává, že ono procesní pochybení, které bylo důvodem pro nařízení přezkumného řízení, se fakticky vztahovalo pouze k důkazům, které byly prováděny za účelem posouzení otázky soužití žalobkyně s Mgr. D. K. v rozhodném období (od 27. 10. 2010, tj. rok před poskytnutím první části daru, do 15. 11. 2011, tj. do poskytnutí druhé části daru) ve společné domácnosti (tato otázka byla stěžejní s ohledem na možné osvobození od daně darovací dle § 19 odst. 3 ve spojení s § 11 odst. 3 písm. b) zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, dani darovací a dani z převodu nemovitostí, ve znění účinném do 29. 12. 2011; dále jen „zákon č. 357/1992 Sb.“). Veškeré ostatní otázky – zejména případná jiná procesní pochybení (namítané doměření daně bez zahájení jakéhokoliv kontrolního postupu, či například povaha platby, která byla předmětem zdanění, tj. zda se jednalo o dar či půjčku), nebyly ani formálně ani materiálně předmětem přezkumného řízení. Měla-li žalobkyně za to, že i v těchto otázkách bylo původní rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství o odvolání nezákonné, měla proti tomuto rozhodnutí brojit samostatnou správní žalobou. Pro přezkum těchto otázek totiž není v nyní projednávané věci (jejíž předmět je omezen důvody, pro které bylo zahájeno přezkumné řízení) již žádný prostor. Nezabýval-li se tedy žalovaný věcně námitkou nezahájení žádného kontrolního postupu, jak namítá žalobkyně, pak byl jeho postup správný.
14. K námitce žalobkyně, že nebylo postaveno na jisto, zda předmětem zdanění je skutečně dar, soud s ohledem na výše uvedené pouze nad rámec rozhodovacích důvodů (neboť tato otázka vybočuje z rámce předmětného řízení) poznamenává, že tato námitka se jeví jako zjevně účelová. Žalobkyně se totiž od počátku požadavku Mgr. K. na vrácení předmětné částky před civilními soudy konstantně bránila tvrzením, že se jednalo o dar a nikoliv o půjčku. Správní spis navíc mezi podklady obsahuje také e-mailovou korespondenci, která

potvrzuje, že poskytnuté plnění mělo charakter daru (zejména jde o komunikaci mezi Mgr. K. a H. P. ze dne 16. 11. 2011, v níž Mgr. K. posílání „penízků“ doprovází sdělením, že má za co děkovat, neboť Ing. H. P. s „K.“ ji kolikrát „zachránily zdraví, průšvih, děti“). Dokonce žalobkyně plnění označila za dar i ve chvíli, kdy byla slyšena před soudem jako svědek (tedy po poučení o nebezpečí trestního stíhání v případě uvedení nepravdivé skutečnosti) ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 15 C 174/2014. A nakonec i vůči daňovým orgánům žalobkyně ve své odpovědi na výzvu k podání daňového přiznání tvrdila, že přijala od Mgr. K. dary.

15. Věcně se soud tedy zabýval pouze otázkami, které spadají do rozsahu předmětného přezkumného řízení. Soud přitom v první řadě poznamenává, že žalovaný se všemi námitkami spadajícími do tohoto rozsahu řádně zabýval. Ve svém rozhodnutí se dostatečně podrobně a zároveň přezkoumatelně věnoval otázce možné společné domácnosti sdílené žalobkyní a Mgr. K., stejně jako námitkám proti neprovedení dalšího dokazování. Na tom nic nemění skutečnost, že žalovaný zároveň na straně 6 napadeného rozhodnutí uvedl, že nejsou důvody pro opakované věcné posouzení těchto otázek. Toto konstatování samo o sobě nemůže způsobovat nezákonnost napadeného rozhodnutí, jestliže žalovaný zároveň provedl řádné hodnocení skutkového stavu. Soud proto nesouhlasí s námitkou, že by postup žalovaného byl toliko formální, respektive že by se zabýval toliko formálně napravením procesního pochybení, které bylo důvodem pro nařízení přezkumného řízení. Naopak je z napadeného rozhodnutí zřejmé, že žalovaný reagoval i na námitky, které přesahovaly rámec předmětného přezkumného řízení (např. námitky týkající se povahy plnění ze strany Mgr. K.).
16. Nelze proto souhlasit ani s námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný na odvolací námitky, které spadaly do rámce přezkumného řízení, řádně reagoval. Z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelný postoj žalovaného k argumentaci žalobkyně a žalobkyni tak nic nebránilo proti závěrům i dílčím úvahám žalovaného v žalobě věcně brojit, což ostatně také činí. Ani soudu proto nic nebrání ve věcném přezkumu napadeného rozhodnutí, které proto hodnotí jako přezkoumatelné. Je nutno zdůraznit, že povinnost řádně odůvodnit správní rozhodnutí rozhodně neznamená povinnost reagovat na každé dílčí tvrzení účastníka řízení. Jelikož je z napadeného rozhodnutí zcela zřejmé, proč žalovaný soužití žalobkyně s Mgr. K. nevyhodnotil jako společnou domácnost, nebylo nutné se vyjadřovat ke každé dílčí skutkové okolnosti, která měla podle žalobkyně podporovat opačný závěr (např. tvrzení o předání platební karty Mgr. K. Ing. P., nebo tvrzení o možnosti přispívání členů domácnosti v rozdílné výši). Podobně je z napadeného rozhodnutí zřejmé i hodnocení výpovědi Mgr. K., proto nelze považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné z důvodů, že toto hodnocení výslovně některé skutečnosti nezmiňuje (např. tvrzení o tom, že výpověď proběhla v jiném řízení, nebo že nebyla hodnocena její pravdivost). Je navíc nutno vzít v úvahu, že taktéž prvostupňové rozhodnutí o zastavení řízení bylo velmi podrobně odůvodněno a již v něm bylo možné nalézt odpovědi na většinu námitek, které posléze žalobkyně uplatnila v odvolání. Jestliže se žalovaný s prvostupňovým rozhodnutím ztotožnil, aprobaváním jeho závěrů jeho argumentaci fakticky převzal. Bylo by zcela nadbytečné, aby za dané situace komplexní argumentaci Odvolacího finančního ředitelství zcela zopakoval či převyprávěl vlastními slovy.
17. Namítá-li žalobkyně, že v přezkumném řízení měly být provedeny další důkazy, neshledal soud v těchto námitkách důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaný měl pro

své rozhodování k dispozici řadu svědeckých výpovědí a listinných důkazů, na základě nichž mohl legitimně považovat své závěry za dostatečně podložené. Skutkový stav zjištěný žalovaným nebylo možné hodnotit jako *prima facie* nedostatečně zjištěný. Mgr. K. přímo k otázce existence společné domácnosti vypovídala při svém výslechu dne 9. 2. 2017, a soud proto souhlasí, že nebyl dán žádný důvod tuto výpověď opakovat. Využití již provedeného výslechu jako listinného důkazu v související věci je zákonným postupem a samo o sobě rozhodně neporušuje zásadu bezprostřednosti, jestliže je takový důkaz navíc doprovázen celou řadou dalších důkazů. Jistě bylo v dané věci možné provést výslechy další, nicméně soud nemá za to, že by žalovaný při hodnocení důkazů (včetně hodnocení toho, zda je na místě provést dokazování další) vybočil z mezí svého správního uvážení. Správní orgán není povinen provést všechny navržené důkazy, musí pouze ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Této povinnosti žalovaný dostal a neprovedení důkazů zdůvodnil. Soud souhlasí se žalobkyní v tom, že zdůvodnění neprovedení výslechu pouze tím, že by bylo emocionálně motivované, není zcela vhodné, neboť takové hodnocení má správní orgán činit až po provedení výslechu v rámci hodnocení věrohodnosti svědka a pravdivosti jeho výpovědi. V daném případě však byla obstarána celá řada dalších důkazů a je zjevné, že primárním důvodem neprovedení dalších svědeckých výpovědí byla právě tato skutečnost, respektive nadbytečnost dalšího dokazování.

18. K námitkám neprovedení svědeckých výpovědí (respektive souvisejícím námitkám nepřezkoumatelnosti) soud poznamenává, že i listinné podklady měly mnohdy dostatečnou vypovídací hodnotu o postoji některých zúčastněných ke společnému soužití v P. (viz např. výpověď Ing. P. zachycená v protokole o hlavním líčení Okresního soudu Plzeň – sever ve věci vedené pod sp. zn. 22 T 68/2013 či její e-mailová korespondence s Mgr. K.). Pokud jde navíc konkrétně o výslech Ing. P., ten byl navržen za účelem potvrzení skutečnosti, že Ing. P. měla k dispozici ke hrazení výdajů platební kartu Mgr. K. Tuto skutečnost však soud nepokládá pro posouzení věci za podstatnou (viz dále).
19. Soud v dané věci přes výše uvedené na rozdíl od správních orgánů přistoupil k provedení dvou svědeckých výpovědí (Mgr. A. J. a M. K.), které neshledal žalovaný potřebnými (vedle výše uvedených důvodů také s ohledem na provedení těchto výslechů před soudem považuje soud za bezpředmětné námitky, že žalovaný tyto výslechy neprovedl, respektive jejich neprovedení dostatečně nezdůvodnil). Toto doplnění dokazování však nebylo vedeno primárně snahou zhojit možnou vadu správního řízení, nýbrž snahou podrobněji a bezprostředněji se seznámit s věcí pro účely objektivního posouzení zákonnosti hodnocení skutkového stavu ze strany žalovaného. Po posouzení podkladů shromážděných správními orgány a po doplnění dokazování u ústního jednání přitom soud dospěl k závěru, že závěry žalovaného týkající se hodnocení tvrzené společné domácnosti žalobkyně s Mgr. K. odpovídají zjištěnému skutkovému stavu a byly učiněny plně v souladu se zákonem.
20. Jak již soud uvedl výše, otázka existence společné domácnosti mezi Mgr. K. jakožto dárkyní a žalobkyní jakožto obdarovanou byla stěžejní s ohledem na možné osvobození od daně darovací dle § 19 odst. 3 ve spojení s § 11 odst. 3 písm. b) zákona č. 357/1992 Sb., které uplatňovala žalobkyně.
21. Podle § 19 odst. 3 zákona č. 357/1992 Sb. od daně darovací je osvobozeno bezúplatné nabytí majetku, pokud k němu dochází mezi osobami zařazenými v I. a II. skupině.

22. Podle § 11 odst. 3 písm. b) zákona č. 357/1992 Sb. do II. skupiny patří manželé dětí (zeťové a snachy), děti manžela, rodiče manžela, manželé rodičů a osoby, které s nabyvatelem, dárce nebo zůstavitelem žily nejméně po dobu jednoho roku před převodem nebo smrtí zůstavitele ve společné domácnosti a které z tohoto důvodu pečovaly o společnou domácnost nebo byly odkázány výživou na nabyvatele, dárce nebo zůstavitele.
23. Mezi účastníky není sporu o tom, že pojem společná domácnost ve smyslu § 11 odst. 3 písm. b) zákona č. 357/1992 Sb. je nutno vykládat ve světle občanskoprávní úpravy tohoto institutu v době darování. Tento pohled přitom sdílí i zdejší soud. K darům došlo za účinnosti zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OZ“). Podle jeho § 115 platilo, že domácnost tvoří fyzické osoby, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby.
24. Citované pravidlo bylo postupně konkretizováno bohatou judikaturou civilních soudů. V prvé řadě se judikatura konstantně kloní k tomu, že nezbytnou podmínkou společné domácnosti je společné bydlení ve společném „bytě“ či více „bytech“ (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 1. 2002, sp. zn. 21 Cdo 436/2001; všechna zde citovaná judikatura Nejvyššího soudu je dostupná na www.nsoud.cz). V citovaném rozsudku, stejně jako např. v rozsudku ze dne 23. 1. 2002, sp. zn. 21 Cdo 627/2001, Nejvyšší soud podrobněji rozvedl, že společná domácnost je spotřebním společenstvím trvalé povahy; představuje skutečné a trvalé soužití fyzických osob, v němž jeho členové přispívají k úhradě a obstarávání společných potřeb a společně a bez rozlišování hospodaří se svými příjmy; jen příležitostná výpomoc v domácnosti, společné trávení dovolených apod. nepostačuje. Doplnil zároveň, že spolužijící fyzická osoba musí žít ve společné domácnosti tak, jako by byla členem rodiny; vyžaduje se, aby pečovala o společnou domácnost (obstaráváním domácích prací, udržováním pořádku v bytě, obstaráváním prádla a údržby šatů, přípravou jídla apod.), nebo poskytovala prostředky na úhradu potřeb společné domácnosti, nebo aby byla odkázána výživou na zůstavitele. Trvalost soužití je podle Nejvyššího soudu (srov. stanovisko kolegia Nejvyššího soudu ze dne 10. 6. 1982, sp. zn. Cpj 163/81) v obecné poloze dána tím, že jsou zde objektivně zjištělné okolnosti svědčící o úmyslu založit a vést takové soužití trvale, a nikoliv pouze na přechodnou dobu. Pokud jde o jeden ze zmíněných znaků společné domácnosti (nikoliv jediný), a to spotřební charakter společenství osob, ten podrobněji přiblížil Nejvyšší soud například v rozsudku ze dne 28. 2. 2012, sp. zn. 21 Cdo 4795/2009. V něm konkretizoval, že o spotřební společenství jde tehdy, když jednotliví členové spolu trvale žijí a přispívají podle svých schopností a možností k úhradě společných nákladů a k obstarávání společných potřeb. Společné uhrazování nákladů na potřeby členů společné domácnosti nemusí znamenat jen poskytování finančních prostředků, ale může spočívat též v poskytování materiálních výhod plynoucích z péče o společnou domácnost. Soužití ve společné domácnosti nebrání, bydlí-li její členové ve více bytech, jestliže spolu trvale žijí a jestliže společně uhrazují náklady na své potřeby.
25. Z uvedeného pro nyní projednávanou věc předně vyplývá, že existenci společné domácnosti mezi Mgr. K. a žalobkyní nutně nevylučuje ani skutečnost, že nebyly v příbuzenském vztahu, ani to, že úhradu společných potřeb měla podle žalobkyně zajišťovat primárně Mgr. K.. Jakkoliv je společná domácnost typickým znakem rodinného soužití, rozhodně se ve světle citované judikatury neomezuje na tyto situace. V obecné rovině proto nelze zcela vyloučit existenci společné domácnosti ani v různých alternativních formách soužití typu komunit. Aby však bylo možné takové soužití

charakterizovat jako domácnost ve smyslu § 115 OZ, museli by členové komunity skutečně společně obývat jeden „byt“ a své potřeby by museli obstarávat společně, a to v rozsahu obdobném, jako v běžné rodinné domácnosti. Muselo by být také zřejmé, že nejde o pouhé společné soužití bez „závazků“, nýbrž že spolu členové hodlají bydlet a hospodařit trvale. Nestačí, že soužití je fakticky dlouhodobé, ani to, že členové komunity počítají s tím, že bude dlouhodobé, nevnímají-li je nutně jako trvalé. Trvalost by v případě komunitního soužití měla mít takovou povahu, že by si členové vůbec neměli připouštět možnost opuštění komunity v budoucnu, stejně jako to vnímá člen fungující rodinné domácnosti. To, že některé právní normy vyžadují pro nastoupení stanovených účinků minimální dobu trvání společné domácnosti (jako je tomu v případě osvobození od darovací daně, kde je nutné, aby společná domácnost trvala alespoň 1 rok), v žádném případě neznamena, že by tato doba trvání byla definičním znakem společné domácnosti. Jde pouze o druhou z podmínek pro nastoupení uvedených právních účinků, a to vedle existence domácnosti, která musí mít povahu zamýšleného trvalého soužití (tj. časově neomezeného).

26. Z výše uvedeného je zřejmé, že u komunitního soužití většího počtu osob bude naplnění znaků společné domácnosti ve smyslu § 115 OZ obtížné, a tudíž také spíše výjimečné. V nyní projednávané věci přitom soud na základě obsahu správního spisu a provedeného dokazování dospěl k závěru, že soužití žalobkyně s Mgr. K. nemělo charakter domácnosti ve smyslu § 115 OZ, neboť její znaky nenaplněovalo hned v několika ohledech.
27. Soud předesílá, že žádnou ze svědeckých výpovědí (a to jak těch svědků, kteří svědčili ve prospěch existence společné domácnosti, tak těch, kteří svědčili v neprospěch existence společné domácnosti) nemohl vyhodnotit jako jednoznačně ve všech ohledech pravdivou či pro daný případ rozhodující. Obecně vyšší míru věrohodnosti soud přisuzuje pouze výpovědi Mgr. A. J., jejíž výpověď nejevila žádné znaky zkreslování skutečnosti a která nebyla v postavení osoby, která měla sdílet tvrzenou společnou domácnost. Na druhou stranu vypovídací hodnota této výpovědi může být zejména v některých detailech snížena značným odstupem času (více než desíti let). V případě ostatních svědků je však z obsahu spisu i doplněného dokazování zřejmé, že události spojené s projektem „M. P.“ jsou pro všechny zúčastněné citlivou otázkou, přičemž do jejich hodnocení se zjevně promítá to, že v rámci realizace projektu byly mezi některými vybudovány či utvrzeny užší osobní vazby (tyto vazby však soud hodnotí spíše jako velmi blízké přátelství – viz dále), přičemž některé z těchto vazeb byly následně zpřetrhány a realizace původní myšlenky projektu, která měla pro mnohé významný emoční rozměr, byla náhle z podnětu Mgr. K. zastavena. Zejména je z obsahu spisu patrná dohra ukončení projektu v podobě trestních oznámení na způsob, jakým bylo zabráněno některým svědkům v dalším užívání osady P. Svědci, kteří byli zároveň označováni žalobkyní jako členové společné domácnosti, tak měli v důsledku toho v době provádění výslechů k žalobkyni podle názoru soudu spíše přátelský (zvláště u svědků, kteří udržovali s žalobkyní přátelský vztah již daleko před započatím realizace projektu) či nepřátelský vztah. Do značné míry lze jistě souhlasit se žalobkyní, že věrohodnost výpovědi Mgr. K. snižuje její zjevný vztah k věci. Podobně však lze hodnotit věrohodnost takřka všech svědků, kteří měli být součástí tvrzené společné domácnosti. Soud se proto obecně snažil z provedených svědeckých výpovědí čerpat pouze informace, které představovaly popis skutečnosti, který se nejevil jako tendenční, pro jehož zkreslení nebyl dán žádný objektivní důvod a který korespondoval s ostatními skutkovými zjištěními. Hodnotové soudy svědků nemohly být pro rozhodování soudu nijak využity.

28. V této souvislosti soud také poznamenává, že za hodnotový soud svědků je nutno považovat také jejich odpověď na otázku, zda žalobkyně s Mgr. K. (a potažmo s nimi samotnými) žily ve společné domácnosti. O tom, že toto posuzování je ze strany svědků spíše hodnotovým soudem, svědčí například také to, že mezi nimi rozhodně nepanovala shoda ohledně toho, od kdy spolu obě ženy sdílely společnou domácnost. Zatímco svědkyně H. potvrdila společnou domácnost již od roku 2009, svědkyně M. označila dobu trvání této společné domácnosti jako podzim 2010 až listopad 2011. Kromě toho je nutno zdůraznit, že posouzení existence společné domácnosti je otázkou právní, kterou měly vyhodnocovat daňové orgány na základě skutkových zjištění. Cílem svědeckých výpovědí mělo být primárně právě získání popisu událostí, nikoliv jejich hodnocení ze strany svědků, natož hodnocení právní. Otázky na svědky, zda žalobkyně s Mgr. K. spolu žily ve společné domácnosti, tak byly do značné míry irelevantní. Jestliže svědek soužití právně hodnotí jako společnou domácnost, má toto jeho hodnocení zcela marginální význam, a to v tom směru, že z něj lze pouze nepřímou dovozovat, že svědek patrně vnímal soužití jako blízké. Toto vnímání sice může hrát při právním hodnocení určitou roli, zcela jistě však ne rozhodující.
29. Soud shledává určité pochybení žalovaného a Odvolacího finančního ředitelství právě v tom, že existenci společné domácnosti do značné míry vyhodnocovali podle toho, zda svědci své soužití hodnotili jako společnou domácnost, přičemž navíc skutečně přikládali větší váhu vyjádření Mgr. K. Na druhou stranu přes tento odlišný přístup v hodnocení důkazů dospěli Odvolací finanční ředitelství a žalovaný v konečném důsledku ke shodným závěrům jako soud. Uvedené pochybení proto nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť závěry žalovaného a Odvolacího finančního ředitelství v podstatné míře obstály.
30. Pokud jde o jednotlivé dílčí znaky společné domácnosti, hodnotil soud nejprve znak spočívající v tom, že členové domácnosti obývají jediný „byt“, čímž je myšlena určitá ucelená obyvatelná jednotka (zásadně tedy byt či dům). Tento znak není v daném případě vyloučen pouze tím, že dotčené osoby měly taktéž další byty (viz výše citovaná judikatura Nejvyššího soudu) mimo osadu P., které v určité míře taktéž užívali. Klíčové je zde to, zda je možné tvrzenou privátní zónu v budově označované jako Dřevák považovat za jediný byt, tedy jednu ucelenou jednotku. Krajský soud má za to, že nikoliv. Charakter budovy, resp. její privátní zóny odpovídá ubytovacímu zařízení, které je obdobné penzionu, zaměstnanecké ubytovně či vysokoškolské koleji. Ostatně například i svědkyně M. popsala budovu jako ubytovnu. Z její svědecké výpovědi i například z výpovědi svědkyně H. vyplývá, že na ubytovně měla každá osoba či každý pár svoji místnost a v rámci společných prostor byla sociální zařízení a kuchyň s jídelnou. Tento způsob bydlení podle názoru soudu nevypovídá o existenci jednoho společného bytu. Ani případné společné setkávání v kuchyni či vaření společného jídla (které bylo prokázáno spíše okrajově, neboť převážně bylo dle výpovědi svědkyně J. objednáváno, což potvrzuje i e-mail H. F. ze dne 11. 10. 2010) nepovyšuje charakter tvrzené privátní zóny v budově Dřevák nad běžnou ubytovnu. Pro účely častějšího setkávání a trávení společných chvil jsou vybaveny taktéž standardní ubytovny společnými prostory, přičemž i v tomto typu ubytování není společné trávení volného času rozhodně výjimkou. Častější setkávání jistě prohlubuje přátelské vazby mezi ubytovanými, nicméně to i v případě zaměstnaneckých ubytoven či vysokoškolských kolejí. Ačkoliv se tedy nejedná o znak jediný ani postačující, z charakteru ubytovny by bylo možné dovozovat spíše existenci více domácností (v rámci jednotlivých ložnic), než domácnosti jediné. Ostatně z výpovědi svědkyně Mgr. A. J.

vyplývalo, že i ona (jakožto onen údajně běžný zaměstnanec) obývala pokoj po manželech F. (kteří měli dle svých prohlášení tvořit v rozhodné době společnou domácnost s žalobkyní a Mgr. K.) a měla přístup do společné kuchyně, tedy zjevně sdílela s ostatními onu údajně privátní zónu, kterou fakticky žalobkyně a někteří svědci považovali takřka za definiční prvek jejich společné domácnosti.

31. Co se týče trvalosti a charakteru soužití, v první řadě je nutno poukázat na výpověď Mgr. J., která popsala, že do osady P. přišla v druhé polovině roku 2011 (koncem července, začátkem srpna), kdy měla dle žalobkyně trvat společná domácnost všech zúčastněných, nicméně podle svědkyně zde již nebydleli manželé F., H., paní M., žalobkyně (ta tam dojížděla), Ing. P. (tu svědkyně zažila párkrát), Ing. E. (ta bydlela s architektem S. mimo Dřevák) či Mgr. K. (ta bydlela v domku poblíž stavby). Soud předně poznamenává, že přes veliký odstup času (více než 10 let) tento popis časově odpovídá i popisu svědka K., podle něhož se v srpnu 2011 s manželkou stěhovali do vlastního domečku, který si tam vybudovali. Odpovídají tomu nepřímě i listinné důkazy – e-mailová komunikace mezi žalobkyní a Mgr. K. ze dne 13. 11. 2011, tedy těsně před poskytnutím druhé části daru. Kromě toho, že v komunikaci si obě ženy vykají, což by mohlo naznačovat, že vztahy mezi nimi nebyly až tak blízké, jak je popisuje žalobkyně, je na ní závažnější to, že byla vůbec učiněna. Pro ilustraci soud poukazuje například na tuto pasáž: „*Na našem posledním sezení jste mi říkala o číslo mého osobního účtu, kam byste mi pak mohla poslat penízeky [...].*“ Pokud by obě ženy skutečně sdílely společnou domácnost, zcela jistě by se nepotkávaly pouze na jakýchsi sezeních, ale hlavně by si dané informace (jako je číslo účtu) nesdělovaly prostřednictvím e-mailu, nýbrž při osobním setkání, které by mělo být v rámci společné domácnosti na denním pořádku.
32. Ale i kdyby soud přistoupil na to, že s ohledem na značný odstup času nemusel být odhad svědkyně J. ohledně toho, kdy bylo tímto způsobem společné soužití ukončeno, zcela jistě k tomu muselo dojít ještě před tím, než Mgr. K. přistoupila k razantnímu ukončení celého projektu v roce 2013. Pokud pouhá skutečnost, že se Mgr. K. s manželem odstěhovali z Dřeváku, vedla k zániku společné domácnosti řady dalších osob, pak takové soužití rozhodně nelze označit za trvalé. Svědci H., H. a Ing. M. sice ve shodě se žalobkyní popsali, že plánovali spolu žít trvale, nicméně to úplně nekoresponduje s výpovědí samotného svědka H., který ukončil dle svých slov společnou domácnost z důvodu, že tam pro něj nebyla práce. Tato odpověď přitom koresponduje s celou řadou dalších zjištěných skutečností a nasvědčuje tomu, že v rámci společného soužití sice existovaly také úzké osobní vazby, nicméně jeho primárním cílem byla realizace projektu, který byl fakticky z podstatné části podnikatelským projektem Mgr. K., byť s duchovním a osobním (přátelským) přesahem.
33. I výpověď žalobkyně učiněná dne 2. 12. 2013 v trestním řízení ve věci vedené u Okresního soudu Plzeň – sever pod sp. zn. 22T 68/2013 přitom nasvědčuje tomu, že šlo z velké části o projekt podnikatelský: „*Nebyla jsem honorována od strany paní K., udělaly jsme dohodu, že to, co vložíme my do toho, pokud nám něco paní K. dá k dispozici, že jí to vrátíme, pokud se postaví ten podnik, byly jsme si jisté, že ti zájemci budou. Věděly jsme, že jí to budeme splácet. [...] Že by byla krásná myšlenka to pojmout tak, že prostě ti lidé by to mohli studovat i jinak, umožnit, aby ti lidé se to mohli naučit, kdo chtěl, přišel, odešel, bylo to dvouleté studium, lidé si to mohli vyzkoušet.*“ Podobně ve svém odvolání proti usnesení Okresního soudu Praha – východ ze dne 13. 6. 2014, č. j.: 4 C 248/2014-40, a také ve svém vyjádření ze dne 31. 7. 2014 k žalobě žalobkyně budování centra „M. P.“ označuje jako projekt a popisuje účast

na tomto projektu těmito slovy: „Žalobkyně [Mgr. K.] se současně zavazuje, že veškeré finanční prostředky do Projektu poskytne ona a zajistí jak žalované [Bc. K.], ta i paní P. pravidelný příjem a řádné ohodnocení jejich práce pro ni tak, aby se nadále mohly věnovat pouze této aktivitě a činnosti pro žalobkyni a její firmy.“

34. To, že mnohými z nich popisovaná vidina společného života v souznění s přírodou nebyla jejich jedinou a zřejmě ani postačující motivací k obývání ubytovny Dřevák, potvrzuje skutečnost, že většina z nich byla za svou práci na projektu finančně odměňována, a to navíc způsobem typickým pro běžné podnikatelské (dodavatelsko-odběratelské) vztahy. Svědek H. uvedl, že prováděl práce pro firmu Stébľa s.r.o. a Double Square, a.s. Svědkyně M. uvedla, že byla „jako OSVČ ve smluvním vztahu, jako poradce pro zemědělství.“ Svědkyně H. uvedla, že byla odměňována za práci manželovou firmou PROFILJH s. r. o. Tento způsob odměňování na údajně společném životním projektu rozhodně nelze srovnávat s běžným fungováním společné domácnosti a s běžnými vztahy v užším rodinném kruhu, který je typickým příkladem společné domácnosti. Opuštění údajné společné domácnosti svědkem H. z důvodu, že tam pro něj již nebyla práce, nasvědčuje tomu, že možná zúčastnění doufali v trvalé soužití, ovšem nikoliv nutně v rámci jediné budovy (ostatně postupně začali někteří členové údajné domácnosti užívat samostatné budovy – žalobkyně na koňském dvoře, Mgr. K. s manželkou vlastní domeček) a zjevně podmíněné dalšími okolnostmi, jako například pokračováním v odměňování ze strany společností vlastněných Mgr. K. Ani charakter soužití proto nenasvědčuje tomu, že by dotčené osoby chtěly spolu na ubytovně Dřevák žít trvale v tak úzkém soužití, jaké je typické pro společnou domácnost. Využívání ubytovny Dřevák se spíše jeví jako praktické rozhodnutí za účelem maximálního využití času pro realizaci projektu při současném zajištění přijatelného komfortu bydlení s ohledem na neexistenci lepších alternativ. Bylo by zde možné hovořit o prokazatelné vidině a snaze dlouhodobě realizovat společný projekt v rámci celé osady P., rozhodně však ne o prokazatelném úmyslu trvale sdílet společnou domácnost.
35. A nakonec podle názoru soudu nelze hovořit ani o společném hrazení nákladů na potřeby jednotlivých údajně spoluzijících osob v takovém rozsahu, který by odpovídal společné domácnosti. V první řadě existenci společného fondu na hrazení nákladů společné domácnosti nepotvrdila Mgr. J., kterou přímo žalobkyně navrhla jako svědkyni za účelem potvrzení této skutečnosti, neboť starost o společné finance měla být její pracovní náplní. Mgr. J. sice potvrdila existenci účtů, ze kterých hradila drobné výdaje, nicméně nebyla si vědoma, jakého původu byly dané peněžní prostředky, přičemž všechny výdaje schvalovala Mgr. K. Tvorbu fondu pro společné hrazení výdajů na potraviny nelze mít za prokázanou ani na základě svědeckých výpovědí ostatních svědků, neboť například svědkyně H., která dle svého prohlášení sdílela s ostatními společnou domácnost, tvrdila, že obědy byly objednávány a někdy byly hrazeny společně, někdy je hradil každý sám. Tomu, že by byly hrazeny výdaje na každodenní spotřebu potravin společně, odporuje také skutečnost, shodně popisovaná svědkyní J a svědkem K., že ve společné lednici měl každý jednotlivec či pár svou přihrádku. Přispívání na chod společné domácnosti nepotvrdil ani svědek H. s tím, že to šlo mimo něj a řešila to manželka (jako člen údajné domácnosti si tedy nebyl vědom toho, že jsou jeho potřeby hrazeny náklady na potřeby ostatních a v jaké míře, ani toho, že by snad on hradil náklady na potřeby ostatních). Jako pravděpodobnější se proto jeví, že existoval společný fond pouze pro účely nákupu staré zemědělské techniky (jak to potvrdil právě svědek H.), což ovšem soud hodnotí primárně jako způsob financování společného koníčku, nikoliv jako způsob hrazení nákladů na

potřeby členů domácnosti. Za prokázané má soud i to, že bylo nakupováno větší množství potravin do zásoby. Bez ohledu na to, z jakých prostředků byly tyto nákupy hrazeny, je z kontextu zřejmé, že nešlo primárně o potraviny pro každodenní spotřebu, nýbrž větší množství trvanlivých potravin pro zajištění soběstačnosti v případě nenadálých globálních událostí doprovázených komplikacemi v dodávkách potravin a jejich možnou zdravotní závadností. Tomu koresponduje i vyjádření zástupkyně žalobkyně před soudem či výpověď svědka K., který nákup většího množství zásob dal do souvislosti s výbuchem jaderné elektrárny ve Fukušimě.

36. Lze přisvědčit žalobkyni, že pro závěr o existenci společné domácnosti by nebylo rozhodující, pokud by některý z členů domácnosti hradil náklady na potřeby členů ve větší míře. V daném případě by takovou osobou byla i dle tvrzení žalobkyně Mgr. K. Poskytování finančních prostředků z její strany (ve skutečnosti však spíše ze strany jí vlastněných společností Stébľa s.r.o. a Double Square, a.s.) však měly charakter financování podnikatelského projektu a odměňování zaměstnanců či smluvních partnerů, kteří formálně vykonávali pro žalobkyni činnosti jako osoby samostatně výdělečně činné. Nelze proto hovořit o vyšší míře přispívání na hrazení nákladů společné domácnosti ze strany Mgr. K., nýbrž spíše o finančním zaštitění celého projektu z její strany (shodně pak soud vnímá případné poskytnutí platební karty Mgr. K. Ing. P.; proto podle názoru soudu nebylo potřeba speciálně tuto skutečnost prokazovat). To potvrzuje i skutečnost, že žalobkyně ani žádný ze svědků nepopisovali to, že by se nějakým způsobem podíleli na hrazení nákladů na ubytování či hrazení energií. Evidentně se v tomto případě jednalo o jakýsi zaměstnanecký benefit, tak jak jej popisovala i svědkyně J. Náklady na bydlení všech ubytovaných tedy byly zjevně součástí nákladů na podnikatelský projekt Mgr. K., respektive jí vlastněných společností.
37. K výše uvedenému považuje soud za vhodné dodat, že existence společné domácnost vybraných osob v privátní části ubytovny Dřevák je za výše popsané situace nemyšlitelná, jestliže ve skutečnosti Mgr. J., která podle vyjádření všech společnou domácnost nesdílela, obývala taktéž pokoj v této privátní části a sdílela s ostatními tytéž společné prostory a vybavení, včetně pračky, sušičky, myčky či lednice. Obecněji lze říci, že svědkyně J. popsala svou účast na projektu způsobem, který z větší části odpovídal také charakteru účasti ostatních osob, které měly údajně sdílet společnou domácnost. Hlubší myšlenka projektu spočívající v harmonickém soužití s přírodou, ekologickém zemědělství a v soběstačnosti osady byla evidentně vlastní nejen oněm údajně spolužijícím osobám, ale také právě například Mgr. J., která byla primárně zaměstnankyní vykonávající administrativní činnost. Způsob fyzického soužití s ostatními ubytovanými na ubytovně Dřevák se taktéž neliší od způsobu obývání této ubytovny údajnými členy společné domácnosti. Pouhá skutečnost, že některé osoby pojilo také dlouholeté přátelství, společné koníčky i světonázor, pak podle názoru soudu z této skupiny společnou domácnost nečiní.
38. Ze všech výše uvedených důvodů soud shledal, že žalobkyně spolu s Mgr. K. nesdílely v období od 27. 10. 2010 do 15. 11. 2011 společnou domácnost. Tento závěr odpovídá závěru, který učinil žalovaný v přezkumném řízení i závěru, který učinilo v původním řízení Odvolací finanční ředitelství v rozhodnutí ze dne 15. 5. 2018, č. j. 21292/18/5100-31461-702147. Závěr žalovaného, že v přezkumném řízení nebyly po zhojení vady původního řízení a po realizaci procesních práv žalobkyně zjištěny skutečnosti, které by měly vliv na výrok rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 15. 5. 2018, č. j.

21292/18/5100-31461-702147, soud považuje za zákonný. Nebyl proto dán důvod ke změně výroku tohoto rozhodnutí a žalovaný nepochybil, jestliže na základě přezkumného řízení přistoupil pouze ke změně odůvodnění tohoto rozhodnutí.

39. Pro úplnost soud dodává, že neshledal důvodnou ani námitku prekluze vyměřené daně, kterou zástupkyně žalobkyně uplatnila při jednání soudu. Tato námitka byla spojena s uplynutím absolutní desetileté prekluzivní lhůty, nicméně k jejímu uplynutí před vydáním napadeného rozhodnutí nemohlo dojít. K darování, které bylo předmětem zdanění, došlo 27. 10. 2011 a 15. 11. 2011, přičemž napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 17. 7. 2020, tedy zjevně před uplynutím desetileté prekluzivní lhůty. Případný další běh prekluzivní lhůty po vydání napadeného rozhodnutí by mohl být významný pouze v případě dalšího pokračování daňového řízení, tj. kdyby soud napadené rozhodnutí zrušil. Pro účely posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je však rozhodný skutkový a právní stav v době jeho vydání.
40. A na závěr soud dodává, že si je vědom skutečnost, že v související věci Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 5. 2020, č. j. 51 Af 1/2018-66, přistoupil ke zrušení souvisejícího rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 27. 4. 2018, č. j. 19345/18/5100-31461-702147. Krajský soud v Praze však v daném případě přezkoumával rozhodnutí vydané v původním vyměřovacím řízení s tím, že stěžejním se stal jeho závěr, že náprava procesního pochybení v přezkumném řízení neměla automaticky za následek zhojení nezákonnosti původního rozhodnutí. Tento závěr ovšem nijak nekoliduje se závěrem zdejšího soudu, že po provedení nápravy procesního pochybení v přezkumném řízení nebyly zjištěny skutečnosti, které by měly za následek změnu původních závěrů Odvolacího finančního ředitelství. Zdejší soud neposuzoval to, zda by bylo bývalo na místě původní rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství zrušit i přes napravení procesní vady v přezkumném řízení, pokud by bylo bývalo toto rozhodnutí předmětem samostatného přezkumu. Oba soudy tedy posuzovaly rozhodnutí vydaná za odlišných procesních situací a z odlišných úhlů pohledů.

IV. Shrnutí a náklady řízení

41. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému soud nepřiznal náhradu nákladů řízení, a to ani ve formě paušální částky náhrady hotových výdajů, neboť se jedná o náklady jeho běžné administrativní činnosti, přičemž úprava náhrady nákladů řízení v soudním řádu správním je úplná a nepřipouští použití vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 254/2015 Sb.
43. Jelikož svědkyně J. v řízení před soudem uplatnila nárok na svědečné, poté, co bude o svědečném pravomocně rozhodnuto a svědečné bude svědkyni vyplaceno, vzniknou státu náklady řízení. Jelikož žalobkyně nebyla ve věci úspěšná, bude ji v souladu s § 60 odst. 4 s. ř. s. samostatným usnesením (po vzniku nákladů řízení na straně státu) uložena povinnost uhradit státu jeho náklady řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. dubna 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu